

og at det vil finde, det er en passende Form, hvorunder man afflutter Sagen, naar man vedtager en Dagsorden. Jeg skal til yderligere Bestyrkelse heraf tillade mig i al Korthed at underkaste det stillede Forslag til Beslutning en kritisk Belysning. Der nævnes i dette Forslag fire Punkter, hvorom man ønsker Dplysning, men der er i Grunden kun et eneste Punkt, hvorom man trænger til Dplysning. Naar der saaledes er Tale om Dplysninger i Anledning af Forbudet af 4de Mai mod offentlige Møder paa Nørrefælled, foreligger jo Politidirektørens Plakat for os i officiel Form, og da der ikke kan være Tale om og heller ikke i Udvalget har været Tale om, at vi her skulde undersøge, hvorvidt den grundlovmæssige Betingelse for Forbudet, nemlig at der skulde være Fare tilstede for den offentlige Fred, har foreligget, er Spørgsmaalet jo kun, hvorvidt denne Plakat efter sin Form er overensstemmende med Grundloven. Om dette Punkt behøve vi altsaa ikke at indhente Dplysninger. Det næste Punkt, hvorom der ønskes Dplysning, er, hvorvidt Politidirektørens Skrivelse af 30te Oktober er autentisk, men vi kunne dog vel være overbeviste om, at den høitærede Minister ikke vil negte os Dplysning angaaende dette Punkt, og da der fremdeles ikke er fremkommet nogen Indsigelse imod Authenticiteten af denne Skrivelse, der findes aftrykt i „Socialisten“, kan der vel i det Hele ikke være megen Tvivl tilbage i saa Henseende. Med Hensyn til det andet i Forslaget nævnte Punkt, nemlig Negtelsen af Lieutenant Pios Ret til at udgive i Trykken, hvad der ved Politiets Gjemmesyn befandtes ikke at vedrøre den Sag, hvorfor han var under Tiltale, tror jeg, tiltrods for hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavn bemærkede, at den høitærede Minister feilede forleden Dag, naar han bemærkede, at det var et ganske nyt Punkt, der ikke havde været fremsat i Andragenderne til Folkethinget. Som allerede citeret af det nævnte ærede Medlem staar der nemlig i Pios Andragende, at han bellager sig over, at han ikke maa „udøve den enhver dansk Borger ved Grundloven sikrede Ret til at offentliggjøre sine Meninger.“ Ganske vist er dette Punkt ikke fremhævet som særligt Klagepunkt, men det Samme er Tilfældet med de øvrige Punkter. De staa ikke udhævede f. Ex. med Litra, men findes i en fortløbende Klage, som det overlades til Folkethinget at tage det Hensyn til, som det anser for rigtigt. Ikke desto mindre vilde det forekomme mig uheldigt, om Folkethinget indlød sig paa at undersøge dette Spørgsmaal, og det alene af den Grund, at det er et Punkt, som vedrører Pios Behandling i Arresten under den Sag, der nu er for Domstolene. Det er klart, at der under denne Sags Paadømmelse, saavel af Kriminal- og Politiretten som eventuelt af Spjesteret, vil blive Grund til at fremdrage dette Punkt, og navnlig til at undersøge, hvorvidt den Behandling, Lieutenant Pio har været underkastet i Arresten fra Po-

litidirektørens og Forhørsdommerens Side, er i Overensstemmelse med Loven. Det vilde derimod være urigtigt, om Folkethinget vilde komme ind paa at behandle dette Spørgsmaal enten før eller efter Dommen. Jeg griber Leiligheden til at udtale, at naar paa et andet Sted er blevet udhævet imod Folkethingets Optræden, at man skulde ville indlade sig paa Spørgsmaal, der vedfomme Domstolene, da er dette slet ikke Tilfældet. Den høitærede Justitsminister har jo heller ikke paaberaabt sig det Moment, at de Spørgsmaal, der være forelagte Thinget i Form af en Klage fra Lieutenant Pio, skulde være Gjenstand for Domstolens Prøvelse. Heller ikke er det fremsat fra andens Side her i Thinget, og det vilde ogsaa være urigtigt, om Noget vilde paafaa noget Saadant, Med Hensyn til denne Negtelse foreligger der ogsaa al den Dplysning, man kan ønske. I den Skrivelse fra Justitsministeren, som findes i Sp. 437—38 i Betænkningen, hedder det nemlig ligesom frem, at det har Hjemmel i Arrestreglementet at negte en Arrestant at bringe sine skriftlige Arbejder i Trykken. Skjøndt jeg nødig vil komme ind paa Sagens Realitet, maa det dog være mig tilladt her at bemærke ligeoverfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimestad), at der er en betydelig Forskjel imellem een Gang for alle at sige til en Arrestant: „Du maa slet ikke lade Noget trykke, selv om Du bliver nok saa meget udfjældt i Uviserne; Du har ikke Lov til at lade indføre nogen Berigtigelse, selv om den ikke vedrører den Sag, hvorfor Du er arresteret.“, og paa den anden Side at sige til en Arrestant: „Du maa ikke lade noget Brev afgaa, førend Politidirektøren og Forhørsdommeren ved Gjemmelæsning deraf have erklæret, at det ikke har nogen Betydning for den Sag, hvorfor Du sidder arresteret.“ — Hvad angaar det tredje Punkt, Beslaglæggelsen af „Socialisten“, er Udvalget i Besiddelse af fuldstændig Dplysning, og der er saaledes heller ikke nogen ret Mening i at opfordre Justitsministeren til at give Dplysning derom. — Det fjerde Punkt maa man ganske vist i høi Grad ønske at faae oplyst. Naar der bliver Spørgsmaal om at fatte endelig Beslutning angaaende det Spørgsmaal, hvorvidt der er slet Brud paa Grundloven eller ikke, vil jeg for mit Vedkommende sætte overdentlig Pris paa at se oplyst, hvorledes den forrige og den nuværende Justitsminister, for hvem jeg har den allerstørste Agtelse som Jurister, opfatte dette temmelig vanskelige juridiske og statsretlige Spørgsmaal; men den høitærede Justitsminister har jo erklæret, at han med største Loyalitet og i videste Omfang vil meddele Udvalget Dplysning derom. — Det forekommer mig saaledes ikke, at det Forslag til Beslutning, der her foreligger, er egnet til Vedtagelse, og navnlig forekommer det mig at være urimeligt at underkaste denne Sag en 2den Behandling. Jeg har derfor tilladt mig til den høitærede Formand